

НАВОДНЕНИЕ.

Недѣля вече, а мъглата
 Не дига се, и все рѣми.
 Приижда всѣки день рѣката,
 Отъ всѣкждѣ вода шуми.

Полето цѣло е заляно,
 Селото блика отъ вода.
 Грижовни селяни отъ рано
 Завежда въ кръчмата бѣда.

Тѣ пиятъ, пиятъ—да задавятъ
 Безумни вопли отъ тегла.
 А дъждъ и хали не прѣставатъ—

По-тъмна спуща се мъгла,
 По яростно бучатъ водитѣ,
 По тежка скръбъ гнети гърдитѣ.

СѢНОКОСЪ.

Починали на сѣнка подъ върбитѣ
 Съ навити бѣли кърпи на глави
 Косачитѣ нарамили коситѣ
 Нагазватъ изъ високитѣ трѣви.

Трѣви до поясъ. Проснато полето
 Съ бой прошарено е катъ келимъ.
 Надъ него се безкрай синѣй небето,
 Тукъ-тамъ се чува пѣтпждѣкъ незримъ.

Пълполятъ скакалци, щурцитѣ църкатъ,
 Рой пеперуди надъ цвѣтя прѣхврѣкватъ —
 Навредъ е радость, пѣсенъ шумъ и смѣхъ.

И замашно въртятъ коси косачи,
 Слѣдъ откосъ —откосъ пада, и слѣдъ тѣхъ
 Като ступанинъ щъркѣтъ важно крачи.